

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Uniwersytetowi (...) w W.
o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 lutego 2021 r.,
wniosku pełnomocnika pozwanego w przedmiocie sprostowania punktu 2 sentencji
postanowienia z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt II PK 99/19

1. wniosek oddala,

2. prostuje z urzędu uzasadnienie postanowienia z dnia 29 września 2020 r. w ten sposób, że w ostatnim akapicie wykreśla słowa „Na podstawie art. 98 k.p.c. w zakresie kosztów zasądza się od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu kasacyjnym” i dopisuje słowa „O kosztach postępowania orzeka na podstawie art. 102 k.p.c.”.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 29 września 2020 r. w punkcie 1. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania, w punkcie 2. odstąpił od obciążenia skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego. Pełnomocnik pozwanego wniósł o sprostowanie punktu 2. postanowienia poprzez nadanie temu punktowi treści „zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu kasacyjnym”. Tak bowiem wskazano w uzasadnieniu tego postanowienia.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje:

Wniosek o sprostowanie postanowienia podlega oddaleniu.

W orzecznictwie przyjmuje się, że możliwość sprostowania wyroku dotyczy zarówno sentencji, jak i uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1976 r., I PO 9/76, OSNCP 1976 nr 12, poz. 270). Wniosek o sprostowanie uzasadnienia wyroku jest więc dopuszczalny. Sprostowaniu mogą podlegać niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki popełnione również w uzasadnieniu wyroku. Dlatego też wniosek w tym przedmiocie wymaga merytorycznego rozpoznania, a w razie jego bezzasadności - podlega oddaleniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 1982 r., I PZ 7/82, OSNCP 1982 nr 10, poz. 155).

Jak wskazano wyżej, przedmiotem sprostowania w wyroku mogą być jedynie niedokładności, błędy pisarskie lub rachunkowe lub inne oczywiste omyłki (art. 350 § 1 k.p.c.). Tymczasem wnioskodawca w trybie sprostowania wnosi o zmianę rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego o kosztach postępowania. Zmiana taka nie jest sprostowaniem w rozumieniu art. 350 § 1 k.p.c.

Faktem jest, że w uzasadnieniu postanowienia wskazano, że „na podstawie art. 98 k.p.c. w zakresie kosztów zasądza się od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu kasacyjnym”, jednak wiążącą i odzwierciedlającą wolę sądu jest treść postanowienia. Błędne uzasadnienie natomiast stanowi omyłkę pisarską, którą sąd postanowił sprostować z urzędu.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.